

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza vienu pamatu.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi Direktīvas 2004/18/EK 2. pantu un 30. panta 3. punktu, jo:

- informācija, kas bija nozīmīga piedāvājuma iesniegšanai nebija vienādi un līdzvērtīgā kvalitātē pieejama visiem publiskā iepirkuma procedūras dalībniekiem;
- veiksmīgajam konkursa dalībniekam informācija tikusi nodrošināta diskriminējošā veidā, kas tam sniedza priekšrocības, jo tas varēja veikt labojumus savā piedāvājumā; un
- sarunu procedūra esot veikta tā, ka atbildētājs ietekmēja procedūras iznākumu, pieprasot papildu informāciju vai skaidrojumus tikai no atsevišķiem dalībniekiem, tādējādi pārkāpjot diskriminācijas aizlieguma principu un pārredzamības principu.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 26. jūlijā — *Symfiliosi/FRA*

(Lieta T-397/11)

(2011/C 282/70)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Symfiliosi* (Nikozija, Kipras Republika) (pārstāvis — *L. Christodoulou*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra (*FRA*)

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras 2011. gada 23. maija lēmumu par pirmā pamatlīguma piešķiršanu *First Elements* un otrā pamatlīguma piešķiršanu *Symfiliosi* publiskā iepirkuma procedūrā F/SE/10/03 — 12. daļa Kipra;
- piespriest Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūrai atliedzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja atsauca uz vienu galveno pamatu, saskaņā ar kuru aģentūra nav pamatojusi savu lēmumu. Tālāk tā apstrīd piedāvājumu novērtēšanas būtību, apgalvojot, ka tā ir bijusi patvaļīga, nepamatota un prettiesiska.

Prasība, kas celta 2011. gada 29. jūlijā — *Banco Santander un Santusa/Komisija*

(Lieta T-399/11)

(2011/C 282/71)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Banco Santander, SA* (Santander, Spānija) un *Santusa Holding, SL* (Boadilja del Monte, Spānija) (pārstāvji — *J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro* un *R. Calvo Salinero, abogados, M. Muñoz de Juan, abogada*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par pieņemamiem un apmierināt šajā prasībā izvirzītos atcelšanas pamatus un tādējādi atcelt lēmuma 1. panta 1. punktu tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka *TRLIS* 12. panta 5. punkts ir uzskatāms par valsts atbalstu;
- pakārtoti — atcelt lēmuma 1. panta 1. punktu tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka *TRLIS* 12. panta 5. punktā, to piemērojot tādai līdzdalības iegādei, kuras rezultātā tiek iegūta kontrole, ir valsts atbalsta pazīmes;
- pakārtoti — atcelt lēmuma 4. pantu tiktāl, ciktāl tajā atgūšanas rīkojumu ir paredzēts piemērot darījumiem, kas noslēgti pirms šeit pārsūdzētā galīgā lēmuma publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (2011. gada 21. maijā);
- pakārtoti — atcelt lēmuma 1. panta 1. punktu un, pakārtoti, 4. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz darījumiem Meksikā, Amerikas Savienotajās Valstīs un Brazīlijā, un
- piespriest Komisijai atlīdzināt ar šo tiesvedību saistītos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir par Komisijas 2011. gada 12. janvāra Lēmumu C(2010) 9566 par uzņēmuma finanšu nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu mērķiem saistībā ar līdzdalības iegūšanu ārvalsts uzņēmumā.

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija, izvērtējot selektivitātes kritēriju un kvalificējot apstrīdēto pasākumu par valsts atbalstu, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā.
- Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot pierādījusi, ka ar aplūkojamo nodokļu pasākumu tiek dota priekšroka “konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai”, kā ir noteikts LESD 107. panta 1. punktā. Komisija tikai pieņem, ka minētais pasākums ir selektīvs tāpēc, ka tas ir piemērojams tikai līdzdalības iegādei ārvalstu (šajā gadījumā trešo valstu, kas nav ES dalībvalstis), nevis pašmāju sabiedrībās. Prasītāja uzskata šo argumentāciju par kļūdainu un riņķveidīgu: tāpēc vien, ka analizētā pasākuma piemērošana — tāpat kā jebkuras citas nodokļu tiesību normas piemērošana — ir pakārtota noteiktu objektīvu nosacījumu izpildei, tas nekļūstot par *de iure* vai *de facto* selektīvu pasākumu. Spānija esot sniegusi pierādījumus tam, ka šis ir *de iure* un *de facto* vispārējs un vispārēji pieejams pasākums visiem uzņēmumiem, kas ir Spānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātāji, neatkarīgi no to lieluma, rakstura, darbības nozares vai izcelsmes.
 - Otrkārt, ar TRLIS 12. panta 5. punktā paredzēto *prima facie* atšķirīgo attieksmi, kura nebūt neesot selektīva priekšrocība, par nodokļu ziņā vienlīdzīgiem tiekot padarīti visi — gan pašmāju, gan ārvalsts uzņēmumu — akciju iegādes darījumi. Trešajās valstīs pastāvot nopietni šķēršļi apvienošanās veikšanai, kuri tās praktiski liedz veikt, tomēr tās ir iespējamās valstu mērogā un tam tiekot atzīta finanšu nemateriālās vērtības norakstīšana. Tādējādi ar TRLIS 12. panta 5. punktu šī norakstīšana tiekot tikai attiecināta arī uz līdzdalības pirkšanu trešo valstu uzņēmumos, kas ir funkcionāli vislīdzīgākais un iespējama ekvivalents valsts sabiedrību koncentrācijai, un tāpēc ietilpst Spānijas sistēmas struktūrā un loģikā.
 - Komisija kļūdaini uzskatot, ka nepastāv šķēršļi apvienošanās veikšanai ar trešo valstu uzņēmumiem, un tādējādi esot kļūdaini izveidojusi atsaucēs sistēmu selektivitātes pierādīšanai un nepiekritusi argumentiem par nodokļu neitralitāti. Tā it īpaši kļūdoties analizē par Amerikas Savienotās Valstīs, Brazīlijā un Meksikā veiktajiem darījumiem.
 - Pakārtoti — lēmums esot jāatceļ vismaz trešo valstu uzņēmumu kontroles pārņemšanas gadījumos, kas būtu pielīdzināmi valsts uzņēmumu koncentrācijai un būtu pamatoti ar Spānijas sistēmas struktūru un loģiku.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija, nosakot pasākuma labuma guvēju, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- Pakārtoti: lai gan Komisija uzskata, ka TRLIS 12. panta 5. punktā pastāv valsts atbalsta pazīmes, *quod non* tai esot bijis jāveic pilnīgs saimnieciskais vērtējums, lai noteiktu, kas būtu bijuši potenciālā atbalsta saņēmēji. Prasītāja uzskata, ka katrā ziņā (pārmērīgi augstas līdzdalības iegādes cenas formā esošā) atbalsta saņēmēji būtu līdzdalības atsavinātāji, nevis, kā apgalvo Komisija, šo pasākumu veikušie Spānijas uzņēmumi.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka attiecībā uz atgūšanas rīkojuma piemērošanu laikā esot pārkāpts vispārējais tiesiskās palāvības princips.
- Pakārtoti gadījumā, ja TRLIS 12. panta 5. punkts tiktu uzskatīts par atbalstu, prasītāja apgalvo, ka Komisija esot rīkojusies pretēji Tiesas judikatūrai, tiesiskās palāvības principu piemērošanu ierobežojot ar laiku līdz lēmuma par izmeklēšanas procesa uzsākšanu publikācijai (2007. gada 21. decembrī) un tādējādi mēģinot piemērot atgūšanu darījumiem, kas noslēgti pēc šī datuma (izņemot akciju vairumiegādes darījumus Indijā un Ķīnā, uz kuriem tiesiskā palāvība tiek paplašināta līdz 2011. gada 21. maijam, dienai, kad tika publicēts galīgais lēmums, uzskatot, ka šajos gadījumos tiesām pastāv acīmredzami juridiski starptautiskas apvienošanās šķēršļi).
 - Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar Komisijas praksi un judikatūru izmeklēšanas procesa uzsākšana neietekmē pasākuma veidu un tādēļ tā nevar kalpot par *dies ad quem*, jo tai katrā ziņā būtu jāatbilst galīgā lēmuma publicēšanas datumam Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.
 - No otras puses, neesot pamatojuma saturiskajiem ierobežojumiem, kas ar lēmumu tiek uzlikti atzītai tiesiskai palāvībai laika posmā no sākotnējā lēmuma līdz galīgajam lēmumam, to attiecinot tikai uz darījumiem Ķīnā un Indijā. Saskaņā ar judikatūru šī tiesiskā palāvība esot jāattiecina uz visām darbībām jebkurā trešā valstī.

Prasība, kas celta 2011. gada 29. jūlijā — Altadis/Komisija

(Lieta T-400/11)

(2011/C 282/72)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Altadis, SA (Madride, Spānija) (pārstāvji — J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, abogados, un M. Muñoz de Juan, abogada)

Atbildētāja: Eiropas Komisija